

OKO 2

61. ročník krajské soutěže
přehlídky amatérských divadel

sobota 16. 3. 2024
cena: 10 Kč

DNES HRAJEME:

Modelka XXL

Lijavec

VČEREJŠÍ PŘEDSTAVENÍ: Mužkaření

Slavnostní zahájení Třeštského divadelního jara

OKEM poroty:

hodnotí Alena Zemančíková

MUŽKAŘENÍ / Divadelní spolek Chvalovský

Autorská inscenace tematizuje zkušenost, kterou skoro každý amatérský divadelní spolek má: soubor se rozpadá, fatálně chybí muži, a tím i inspirace pro další dramaturgické směřování, každý člen souboru má trochu jinou motivaci k tomu, aby hrál divadlo, a ne všichni mají stejné ambice. Kromě toho si zbylé členky souboru uvědomují, že nelze žít z jednoho úspěchu (fetiš Vlašimského pohárku) a má-li mít činnost smysl, musí se jít dál. V této základní situaci se zbylé členky souboru rozhodnou, že vyhlásí konkurz, nebo chceme-li casting, na muže. Prostý fakt se ovšem komplikuje tím, že v pozadí je i záměr „sehnat chlapa“ pro novou členku souboru, plachou rybářku Doubravku.

Konkurz se úspěšně rozběhne, ale výsledky nejsou moc uspokojivé, adepti herectví jsou vesměs dost podivné kreatury. V tomto bodě nastává, myslím, první podstatný zádrhel inscenace: zatímco ženy jsou plnohodnotné postavy se svými přáními, komplexy, tajemstvími a ambicemi, muži jsou ve hře jen jako figurky na orloji, dobré k předvedení karikatur. Některé jsou zdařilejší – a jsou to vesměs ty, v nichž je zrno poezie, například postava vyšínutého železničního modeláře, který bez souvislosti s čímkoli pronese několik vět o novém modelu úzkokolejně železnice – a najednou to zazní jako metafora konání žen – ochotnic. Většinou jsou mužské karikatury bohužel nepřesné: například reálný zkouřený „marihuaniista“ se nechechtá jako dramatický padouch, ale pitomě a nepotlačitelně se chichotá. Moment konkurzu poukazuje k filmu Miloše Formana – ale tam je právě dobře vidět, že i nejtrapnější nezkušený projev obsahuje i dávku dojemnosti a jakési opravdovosti, která na konkurzy vede různé životní ztracence (jimiž mužští adepti v této hře vesměs jsou také).

V průběhu konkurzu vyjde najevo skrytá rivalita mezi režisérkou a postavou jménem Běla, která je sice zaujatá designem, sladěním barev oblečení, vlasů i líčení s typem osobnosti a jinými velmi ženskými dekorativními pravidly. Převleky a líčení se vměšují do konkurzu údajně proto, aby plachá rybářka Doubravka měla u mužských adeptů větší šanci. Ale to, co je srozumitelné z textu, v inscenaci se zamlžuje. Z jednání postav nepoznáme, zda Běla věci opravdu rozumí, nebo si to o sobě jen myslí, a zda upřímně přeje Doubravce úspěch u některého muže, nebo jí schválně kostýmem škodí. To, co na jevišti vidíme, nám jasno nepřináší.

Po přestávce se ukáže, že Režisérka vlastně dělá konkurz kvůli vlastní touze po pozornosti mužů, ačkoliv, kupodivu, žije v ideálním vztahu spořádaného manželství. Naopak, plachá Doubravka bez většího úsilí odloudí manžela Běle, a z jednání postav se nedozvíme, jak si to která z nich zasloužila.

Ohlasy z foyer

- ★ Ztrácela jsem se v tom ději, skákalo to od jedné situace ke druhé až příliš rychle.
- ★ Bylo super, jak si ženy dělají randu samy ze sebe.
- ★ Ty paruky, ty byly děsivé.
- ★ Bohužel mě to uspávalo.
- ★ Místy jsem z toho byl rozdroten.
- ★ Paní režisérka Dana byla úžasná.

Nakonec se ženy po srdce a nervy drásající scéně usmíří a znovu se sejdou na zkoušce. Režisérka musí napsat hru, kterou slíbila (a nabízí se otázka, zda to vlastně není ta, na kterou se díváme), jen Doubravka už s divadlem nechce nic mít a jen jim na zkoušku pošle bábovku (otráveného diváka detektivek napadne, jestli bábovka není otrávená nějakým rybím jedem, ale není).

Inscenace autorky, režisérky a v Třešti v roli Běly alternující Nadi Míkové je sympatická sebeironií jak ženskou, tak divadelnickou. Její hlavní problém je v tom, že působí, jako by sama sobě nevěřila a kvůli tomu musela všechno dostat do slov. Režie si úplně neví rady s prostředky divadelní zkratky a hře by pomohla ruka nezávislého dramaturga, který by motivace k jednání postav posuzoval z textu a situací, viditelných na jevišti, protože autorka o nich prostě ví vše, i to, co bohužel neříká a divák tudíž nevidí. Když už jsou mužské postavy pouhými karikaturními výstupy, měly by být přesnější, vnějškové prostředky nenahradí stručnou „študýrku“ intelektuála, živnostníka shánějícího kšeft, motorkáře, zkouřence, básníka, člověka, který volá z budky, a dalších týpků.

Soběslavskému souboru nechybí smysl pro humor, energie, společná vůle ke hře, a nechybí mu ani muži. Nevíme, je-li to výsledek mužkaření, ale je to každopádně prima zjištění.

Altánův výkřik!

*Divadlo hrát neumím,
dnes zjistil jsem, že ani ženám nerozumím.
Inu, co mi tedy zbývá,
zkusím to snad s Mužkařením.*

OKO zaostřuje na:

MonAmour

Spolek MonAmour byl založen na dlouholeté spolupráci zakladatelek Moniky Novákové a Alžběty Minářů. Tvůrčí dvojice se dala dohromady ve svém předchozím působišti v Dačicích, kde uvedla inscenaci Modelka XXL poprvé. Poté, co se Monika přestěhovala do Mnichu a Bety zakotvila svůj pracovní život v Jindřichově Hradci, stal se Mnich domovskou scénou nově vzniklého ochotnického uskupení tvořeného právě těmito dvěma dámami. Pod hlavičkou MonAmour nyní uvádí nejen úspěšnou autorskou inscenaci Dokud se randí, ale po obnovené premiéře také inscenaci Modelka XXL. Nejvýznamnějšího ocenění dosáhly s Modelkou XXL ještě pod hlavičkou původního působiště, kterým byl DS Tyl Dačice. S touto inscenací vyhrály na Národní přehlídce divadel jednoho herce 2019.

OKO představuje hru:

Modelka XXL

MonAmour, Mnich / autor: Klára Havlínová
komedie / 55 minut bez přestávky

MonAmour

Inscenace o tom, jak jsme se naučili chodit v kruhu, v podivném šapitó, kde drezírujeme sami sebe – s kalorickou tabulkou potravin v jedné a módními magazíny s útlými kravicemi v druhé ruce. V tlumoku nízkotučný jogurt a v žaludku tři tabulky čokolády – tak si žijeme ve své bublině a doufáme, že s mírami 90-60-90 nás bude každý obdivovat a mít rád.

Hlavní hrdinka Venda měla ve dvanácti letech pěkně našlápnuto k úspěšné kariéře modelky. Od té doby nabrala asi třicet pět kilo a dvacet let. Dvacet let diet a sebestyčských pohledů do zrcadla. Každé dítě má své sny, některé však s přibývajícím věkem a stoupajícím Body Mass Indexem brzy vezmou za své. Venda se ještě jednou pokouší vystoupit ze začarovaného kruhu svých jojo efektů, mindráků a milostných karambolů a přihlásí se do soutěže Miss XXL.

OKO zaostřuje na:

Divadelní spolek Zvonokaplička

2.

Divadelní spolek Zvonokaplička z Prosenické Lhoty navázal na činnost ochotnického spolku, který přerušil činnost v osmdesátých letech minulého století. Původně v obci působily dva spolky, a to již před druhou světovou válkou, a poté pokračovaly až do šedesátých let. Následně se spojily v jeden, který hrál až do zmiňovaných osmdesátých let. Divadelní spolek Zvonokaplička vznikl cca před patnácti lety. Zaměřuje se na tvorbu Divadla Jára Cimrmana a nastudoval již tři divadelní hry, a to Posla z Liptákova, Lijavec a Švestku. Spolek čítá deset členů a jeho poslední hru Švestka navštívil Filip Smoljak, syn dnes již nežijícího autora hry Ladislava Smoljaka.

OKO představuje hru:

Lijavec

Zvonokaplička, Prosenická Lhota / autor: Zdeněk Svěrák, Ladislav Smoljak
komedie / 120 minut s přestávkou

Lijavec, hra s opravdovým deštěm, se skládá ze dvou částí. A to z besedy o hře a z vlastní hry. Hra se odehrává v takzvaném herberku (útluku pro pocestné), kde se jednoho deštivého dne setkávají vrchní inspektor všech starobinců, porodní dědek Formánek, poručík Pihrt a mlynář, a to za asistence nerudné a neochotné paní správce. V průběhu hry vychází najevo, že divák nesleduje klasické divadelní představení, ale tzv. psychodrama, které sehrávají obyvatelé starobince pod Cimrmanovým vedením, přičemž občas vypadnou z role. Toto léčebné divadlo (Cimrmanův vynález) jim má pomoci vyrovnat se s jejich životními traumaty a neúspěchy. V závěru se odhalí, že roli inspektora starobinců napsal Cimrman sám sobě. Diváci se mohou těšit na výborný cimrmanovský humor.

Divadlo doprovází výstava: Místa UNESCO objektivem Věry Zadinové

Výstava představí místa v České republice, která jsou zapsána na seznamu světového dědictví UNESCO. Celkem je na seznamu sedmnáct míst. Mezi ta nejnovější patří Lázeňský trojúhelník (Karlovy Vary, Mariánské Lázně a Františkovy Lázně) a Jizerskohorské bučiny (obojí zapsáno v roce 2021) nebo Žatec a krajina žateckého chmele (zapsáno roku 2023). Několik těchto UNESCO míst navštívila fotografka Věra Zadinová a zachytila jejich atmosféru na svých snímcích.

Autorka fotografií Věra Zadinová je původním povoláním středoškolská učitelka a fotografie je jejím koníčkem již od útlého věku, kdy ji učil fotografovat tatínek. V dnešní době se však věnuje digitální fotografii a její archiv čítá desetitisíce fotografií nejen z České republiky. Fotoaparát je nedílnou součástí její osoby a nesmí chybět na žádné akci či výletu, nejraději ze všeho však fotí přírodu. Místa UNESCO navštívila převážně s manželem, a podle jejích slov bylo nejtěžší vybrat právě těch několik fotografií do výstavy, kterou si můžete prohlédnout v hlavním sále kulturního domu v rámci Třeštského divadelního jara 2024.

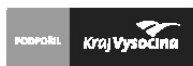
Na co se můžete těšit zítra?

17. 3. v 9.30 hod. **O perníkové chaloupce aneb Jenom jako!**
hraje Akademie umění a kultury v Třešti
17. 3. v 15.00 hod. **Nájemníci**
hraje Bezchibi – spolek divadelní Brtnice
17. 3. v 19.30 hod. **Jmenuji se Christopher**
hraje DS Karla Čapka Třešť

Sponzoři a partneři Třeštského divadelního jara 2024

Město Třešť

Mediační partneři:

Partneři festivalu:

Vydalo: Město Třešť / **Redakce a tisk:** TIC Třešť / **Sazba a grafika:** Michaela Padrtová
Foto: archivy zúčastněných souborů, Město Třešť a Martin Čáp